

Συνεχίζουμε να μιλάμε για όσα βιώνουμε καθημερινά. Για την ακόμη μεγαλύτερη πίεση που νιώθουμε εν μέσω επιδημίας και περιφραξης της κοινωνικότητας. Για τις δουλειές που δεν έχουμε και είναι δύσκολο να βρούμε, για τις δουλειές που έχουμε και είναι δύσκολο να κρατήσουμε, για τις δουλειές που θα θέλαμε να αφήσουμε αν δεν τρέχαν νοίκια, λογαριασμοί, κόστος ζωής. Για το μπρος-γκρεμός-και-πίσω-ρέμα που βρεθήκαμε κάποιες από μας **να δουλεύουμε στο σπίτι απομονωμένες, χωρίς να μπορούμε να μοιραστούμε τις πιέσεις και τα άγχη της δουλειάς με κάποια συνάδελφο και να διεκδικήσουμε από κοινού καλύτερες συνθήκες, και επωμιζόμενες τα κόστη εργασίας μας**, ή σε έναν όροφο με άλλα 40 άτομα, όπου ούτως ή άλλως δεν υπήρχε φροντίδα για το πώς υπάρχουμε. Για όσες από εμάς ήταν άνεργες ή δούλευαν ανασφάλιστες και δεν μπορούν να πάρουν κανένα επίδομα. Για τις πολυκατοικίες μας, στις οποίες οι φωνές και η βία πυκνώνουν, κάνοντας ακόμη πιο ορατό ότι δεν είναι ασφαλείς για όλες. Για τα σπίτια μας, που ήταν ήδη μικρά και τώρα πρέπει να χωράνε και τη δουλειά μας. **Για τα νοίκια μας, που ήταν ήδη ακριβά και δεν μπορούμε να πληρώσουμε.**

Στην περίοδο αυτή, δοκιμάζουμε τρόπους μείωσης ενοικίων, για τώρα και για πάντα, στηρίζουμε όσες μέσα στους μήνες της καραντίνας ξεκινούν απεργία ενοικίου, στεκόμαστε δίπλα σε όσους αδυνατούν και αρνούνται να πληρώσουν λογαριασμούς. Προσπαθούμε να επικοινωνήσουμε με τους συναδέλφους μας για τις

εργασιακές μας συνθήκες και να αντισταθούμε μαζί στην εντεινόμενη εκμετάλλευσή μας. Με αυτούς και με άλλες, άνεργες και επισφαλείς, φτιάχνουμε τις κοινότητες αγώνα εκείνες, που θα αντέξουν στους καιρούς εκτάκτου ανάγκης και είναι το έδαφος των δικών μας διεκδικήσεων.

Μπορεί η συνθήκη του κορονοϊού να είναι νέα για όλους μας, ωστόσο δεν μας εκπλήσσει ο τρόπος που αποφάσισε να διαχειριστεί το κράτος και το κεφάλαιο την κρίση αυτή. **Με όχημα την επιδημία εντείνεται η υποτίμηση της ζωής μας.** Οι μαζικές απολύσεις, η γενικευμένη ανεργία, η επερχόμενη εκ περιτροπής εργασία και οι μειώσεις μισθών έως 50% μας καθιστούν σαφές ότι μας ζητάνε για άλλη μια φορά να αναλάβουμε όλοι μαζί το βάρος της διαχείρισής τους. **Εμείς το μόνο που βλέπουμε στο αίτημα για εθνική ομοψυχία είναι η κάλυψη της βαθύτερης αναδιάρθρωσης που έρχεται.**

**όσο εντείνεται η επίθεση
στον μισθό και την ποιότητα
ζωής μας, τόσο εντείνεται
για μας η ανάγκη για όξυνση
των απαντήσεών μας,
η ανάγκη να έρδουμε πιο κοντά
με τη διπλανή μας**

Η κατοικία αποτελεί μία κεντρική διάσταση της γενικευμένης πολυδιάστατης επισφάλειας που βιώνουμε στην καθημερινότητα μας. Μπορεί φαινομενικά να έχουν πληθύνει τα διαθέσιμα προς μακροχρόνια μίσθωση σπίτια λόγω των μειωμένων κρατήσεων στο Airbnb, στην πραγματικότητα, όμως, αυτό δε μας αφορά, εφόσον τα λουξ-ανακαινισμένα και επιπλωμένα αυτά σπίτια έχουν νοίκια και πάλι απλησίαστα για εμάς. Επιπλέον, η στέγαση δεν αποτελεί κομβικό κομ-

μάτι για την κάλυψη μόνο των δικών μας βασικών αναγκών και των επιθυμιών μας για άνεση και ποιότητα ζωής. Το να έχουμε κάπου να μείνουμε είναι και ανάγκη των αφεντικών μας, που μας θέλουν υγιείς και ξεκούραστες την επόμενη μέρα για να μπορούμε να παράξουμε για αυτούς τα δέοντα. Και επειδή η κατοικία στον καπιταλισμό είναι εμπόρευμα: κατέχεται, πωλείται, ενοικιάζεται, έχει τιμή. Και όσο αυτή η τιμή αυξάνεται ή παραμένει απλησίαστη, την ώρα που τα δικά μας εισοδήματα *τα έφαγε ο κορονοϊός*, εμείς δεν βλέπουμε άλλη προοπτική από το να διεκδικήσουμε συλλογικά την ανατίμησή μας.

Όσο εντείνεται, λοιπόν, η επίθεση στον μισθό και την ποιότητα ζωής μας, τόσο εντείνεται για μας η ανάγκη για **όξυνση των απαντήσεών μας**, η ανάγκη να έρθουμε πιο κοντά με τη διπλανή μας. Να μιλήσουμε για τις ζωές μας, για το πώς να εμποδίσουμε την αυξανόμενη επισφάλεια των εργασιακών μας σχέσεων, για την πρόσβαση στις δομές υγείας [που δεν έχουμε όλες] και την ποιότητά τους. Για τους τρόπους αντίστασης στις αυξήσεις ενοικίων, στις εξώσεις, στους φουσκωμένους λογαριασμούς. Για το πώς μπορούμε να καταλάβουμε τα άδεια σπίτια, για να καταλάβουμε τις δυνατότητές μας. **Για τους συλλογικούς αγώνες για τη μείωση των ενοικίων που πάντα είχαμε ανάγκη, πόσο μάλλον τώρα!**

Πριν μας παρασύρει η σιωπή και η μοναξιά, συνεχίζουμε να μιλάμε.

► για να μπορούμε να επιλέγουμε το πού θα μείνουμε με βάση τις δικές μας ανάγκες κι επιθυμίες

► για να διεκδικήσουμε από κοινού την ποιότητα που θέλουμε και χρειαζόμαστε για να ζήσουμε

► για να βάλουμε κάτω τις ατομικές μας υποθέσεις και να δούμε ότι δεν είναι τόσο ατομικές

ΠΟΡΕΙΑ
για τη στέγαση

στο Φάληρο

Σάββατο 30.05.2020
12:00 Πάρκο ΕΡΤ3

**μείωση
στο**

**των ενοικίων
τώρα και για πάντα**

ΛΟΥΠΑ

κοινότητα συνάντησης & αγώνα
φοιτητών · ανέργων · επισφαλών
χαμένων παιδιών

loupa.espivblogs.net